

[Kirkeministeren.]

ting, som har brugt det, og kredse i Sønderjylland har brugt det — var kirkeran. Man har i den grad stillet sagen på spidsen, at det naturligvis både måtte forvirre og irritere. Hvis der skulle ligge nogen bebrejdelse i det ærede medlems vending, beder jeg det ærede medlem om at give den den rigtige adresse, og den er ikke her, hverken til nogen af partierne eller til mig.

Det er rigtigt, at der nu kun er gået to måneder og en uge, siden lovforslaget blev fremsat på rigsdagen, men det ærede medlem ved størartet, hvilket forarbejde der er gået forud. Det ærede medlem ved, som jeg allerede sagde i min forelæggelsestale, at en særlig kommission har arbejdet med dette lovforslag i 2½ år, at adskillige medlemmer af rigsdagen, også flere af det ærede medlems egne partifæller, har siddet i denne kommission og har kendt hele dette arbejde og arbejdets linie fuldstændigt. Lovforslaget blev fremsat for mere end to måneder siden, og det er rigtigt, som det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen nu sagde, at der har været tid nok, netop fordi man i forvejen så nogenlunde kendte linierne i det hele. Der har været tid nok til yderligere arbejde dermed, hvis man ville. Der er sket henvendelser, og der er også taget hensyn til disse henvendelser.

Det ærede medlem talte om, at han ønskede en løsning i fred og ro, og mente, at bare man tog sig tid, kunne man skabe enighed. Men denne vending beror på, at det ærede medlem ikke rigtigt har sat sig ind i, hvordan mentaliteten er indenfor menighedsrådsforeningerne i Sønderjylland, eller også er det et forsøg på i det hele taget at få sagen udskudt. Det forsøg, der nu allersidst er gjort, og som det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen kort refererede, kommer, som det ærede medlem meget rigtigt sagde, fra en forstandig mand. Det vandt efter oplysninger, som er givet mig, kun en lille halvdel af menighedsrådsforeningernes bestyrelse for sig. Der er forhandlet så meget med menighedsrådsforeningernes bestyrelse, at jeg ikke tror, vi når længere frem. Håbet om, at vi ved at komme videre skulle kunne nå til enighed med alle, tror jeg er meget spinkelt, og det ærede medlem må iøvrigt ikke glemme, at menighedsrådsforeningernes bestyrelse derved jo ikke kan binde de enkelte menighedsråd. Ganske uanset, hvad bestyrelsens beslutter, står de enkelte menighedsråd suverænt i afgørelsen.

Det ærede medlem sagde desuden noget, der forundrede mig meget, eftersom han

jo arbejder i Sønderjylland, nemlig at det ofte havde været muligt at finde frem til en jordfordeling. Det er netop det, der er det beklagelige ved det, at det meget sjældent har været muligt. I det andet høje ting findes der adskillige medlemmer — jeg ved ikke, om der er nogle her i tinget —, der har været med til dette jordfordelingsarbejde i Sønderjylland, og som under den sidste debat, vi havde om lovforslaget derovre, kom hen til mig og bevidnede, at de kunne nævne mange eksempler på, at jordfordelingsforsøgene netop var strandet på grund af manglende forståelse fra menighedsrådenes side. Det er jo også forklaringen på, at man nu vil presse det frem på den måde, for havde menighedsrådene i tide vist den fornødne forståelse og vilje til at skabe en ordening, havde spørgsmålet delvis løst sig af sig selv, og det havde ikke været nødvendigt at føre det igennem, som vi nu gør.

Det ærede medlem spurgte, hvor trangen findes i Sønderjylland til at få en sådan ordening, og ordføreren for det konservative parti, det ærede medlem hr. Krarup, var noget inde på det samme. Trangen findes virkelig mange steder, endda overordentlig mange steder. Det er ikke nok at henvise til, at jordlovsudvalget i Sønderjylland disponerer over 12 000 ha, for de 12 000 ha er ikke jævnt fordelt over hele landsdelen. De er koncentreret navnlig om ganske bestemte egne. Bevares, de findes i visse egne, visse sogne i Sønderjylland, men der er masser af sogne i Sønderjylland, hvor intet af denne jord findes. Det meste af jorden er koncentreret i marskegnene, hvor der er mindst brug for den, og meget af jorden er ikke uden videre udstykningsmoden. Trangen ligger ikke mindst deri, at præstegårdsjorden ofte ligger som nøglen til en virkelig jordfordeling. Man får en levende illustration i det forhold, som jeg allerede nævnte i min forelæggelsestale, at præstegårdsjorden i mange tilfælde ligger fordelt i henved 20 forskellige parceller, spredt om i sognene, at præstegårdene ofte har en del, en ikke ringe del af deres jorder liggende på meget vigtige og centrale steder. De ligger netop som nøglen til en virkelig jordfordeling. Det ærede medlem behøver bare at tænke på et eneste tilfælde. Et af vore mest trængte sogne, både erhvervs-mæssigt og nationalt, er Burkal sogn. Der hører 200 tdr. land jord til Burkal præstegård. Jeg tror, det ærede medlem vil indrømme, at netop i et sådant sogn vil 200 tdr. land, kastet ud til jordfordeling og udstykning, være af virkelig værdi.